

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2017 roku, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16 marca 2017 roku, o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za okresy od sierpnia do grudnia 1971 r. , 1972 r. i 1973 r. oraz za lipiec – grudzień 1988 r. i styczeń – luty 1989 r. , Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił S. B. prawa do zmiany wysokości świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na podstawie, przedłożonych przez S. B., dokumentów, nie jest możliwym przeliczenie należnego mu świadczenia.

/decyzja - k.210 plik II akt ZUS/

W dniu 16 maja 2017 roku S. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji wskazując ,że w okresach : od sierpnia 1971 r. do grudnia 1973 r. oraz od lipca 1988 r. do lutego 1989 r. jego wynagrodzenie było wyższe niż przyjęte przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. S. B. wskazał ,że był zatrudniony w zakładzie (...) oraz ,że jego wynagrodzenie powinno zostać ustalone w oparciu o normę wynikającą z prawa pracy oraz układu zbiorowego pracy.

Wyliczenie wynagrodzeń, zgodne z normą i z zasadami akordu stosowanego w zakładzie (...)

Naprawa trudnego telewizora po gwarancji o wartości współczynnika = 1,5.

195h : 1,5 = 130 szt. * 1,5 = 195 szt. * np. 23 zł = 4 485 zł. * 12 m-cv = 53 820 zł = 100 % normy.

Naprawa łatwego telewizora na gwarancji o współczynniku = 1,2.

195h : 1,2 = 163 szt. * 1,2 = 195 szt. * np. 23 zł = 4 485 zł. * 12 m-cy = 53 820 zł. = 100% normy.

Naprawa telewizora na gwarancji na warsztacie o współczynniku = 1,0.

195h: 1,0 = 195 szt. * 1,0 = 195 szt. * np. 23 zł = 4 485 zł. * 12 m-cy = 53 820 zł. = 100% normy.

Naprawa telewizora przedsprzedażnego w sklepie o współczynniku = 0,8.

195fi: 0,8 = 244 szt. * 0,8 = 195 szt. * np. 23 zł = 4 485 zł. * 12 m-cy = 53 820 zł. = 100% normy.

Ponadto w każdym akordzie zgodnie z Prawem Pracy istnieje „Cena akordowa”, - za naprawy trudnych telewizorów przy wykonaniu -1 szt./1,5 h. stawka akordowa to: - 23zł. * współczynnik 1,5 = 34,5 zł.: 195h : 1,5 = 130 SZt. * 34,5 zł = 4 485 zł. * 12 m-cv = zł. = 53 820 100% normy.

S. B. załączył pismo Urzędu Statystycznego w Ł. z dnia 27 kwietnia 2017 r.

/odwołanie - k. 2 – 6/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego , z uwagi na merytoryczne rozstrzygnięcie sporu przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny, wniósł o jego odrzucenie stosownie do treści art.199 §1 pkt 2.

/odpowiedź na odwołanie k.7-8/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. B. urodził się (...).

/okoliczność bezsporna/

Z treści pisma Urzędu Statystycznego w Ł. z dnia 27 kwietnia 2017 r. wynika ,że sprzedaż detaliczna odbiorników telewizyjnych przez jednostki gospodarki uspołecznionej dla Polski w latach 1970 – 1974 kształtowała się następująco:

- 1970 – 543,1 tys. szt.

- 1971 – 601,5 tys. szt.

- 1972 – 806,9 tys. szt.

- 1973 – 853,5 tys. szt.

- 1974 – 889,2 tys. szt.

/pismo k.5/

Decyzją z **dnia 4 sierpnia 2008 roku** organ rentowy przyznał S. B. od dnia 8 maja 2008 roku prawo do wcześniejszej emerytury. Do obliczenia świadczenia przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, obliczoną z 20 lat kalendarzowych, tj. z lat 1975, 1978-1980, 1984-1986, 1989-1992, 1995, 1999-2006, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącym 76,35%. Wysokość emerytury wnioskodawcy wyniosła 1.496,36 zł.

/decyzja - k. 33-34 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu **22 sierpnia 2008 roku** ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem wynagrodzeń wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej, a także z angaży.

/wniosek – k. 1 plik II akt ZUS/

Decyzją z **dnia 20 października 2008 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył S. B. emeryturę od dnia 8 maja 2008 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę (...) składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 90,38 %, a podstawa wymiaru wyniosła 2.056,48 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 40 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

/decyzja - k. 41 plik II akt ZUS/

Decyzją z **dnia 8 września 2010 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył S. B. emeryturę od dnia 1 sierpnia 2010 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, w tym za lata, w których wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu a nie przedstawił dokumentów świadczących o wysokości jego zarobków przyjęto wynagrodzenie minimalne w jednostkach gospodarki uspołecznionej. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 90,49 %, a podstawa wymiaru 2.058,98 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 40 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

/decyzja - k. 57-58 plik II akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z odwołania S. B. od decyzji z **dnia 20 października 2008 roku**, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 20 października 2008 roku, zmienioną decyzją z dnia 8 września 2010 roku, i przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 sierpnia 2008 roku w ten sposób, że ustalił wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 96,90 % w oparciu o wynagrodzenie z lat 1966, 1967, 1970–1975, 1978–1979, 1984–1986, 1989–1990 i 2001–2005. Sąd wskazał, że wynagrodzenia za sporne lata 1971–1973 ustalił na podstawie opinii biegłego w wysokości za 1971 rok - 29.614,67 zł, za 1972 rok - 30.921,33 zł, za 1973 rok - 34.122,67 zł. Nadto Sąd dodał, że oddalił odwołanie w zakresie przyjęcia do ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres 1971–

1973 średniej ilości napraw w latach 1970–1974, z powodu niedostatecznych dowodów na okoliczność wydajności wnioskodawcy w spornym okresie. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 września 2011 roku w sprawie III AUa 296/11 Sąd oddalił apelację organu rentowego od wyroku z dnia 23 grudnia 2010 roku.

/wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi – k. 176, uzasadnienie – k. 181-191, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi – k. 216 - w załączonych aktach o sygn. VIII U 172/09/

Decyzją z **dnia 29 listopada 2011 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 grudnia 2010 roku, przeliczył S. B. emeryturę od dnia 1 sierpnia 2008 roku tj. od daty określonej w wyroku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 96,90 %, a podstawa wymiaru 2.204,83 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 40 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

/decyzja - k. 81-82 plik II akt ZUS/

W dniu 2 marca 2012 roku wnioskodawca wniósł o ponownie przeliczenie emerytury, w związku z ukończeniem 65 roku życia oraz z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1987 - 1988 oraz I kwartału 1989 roku, na podstawie załączonych dokumentów uzyskanych z Archiwum Wojsk Lądowych.

/wniosek – k. 99-100 plik II akt ZUS/

Decyzją z **dnia 29 marca 2012 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 marca 2012 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek zgodnie z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w dotychczasowej wysokości. Organ rentowy wskazał, iż brak podstaw do ustalenia 24 % kwoty bazowej obowiązującej w dniu przyznania prawa do emerytury, ponieważ po przyznaniu wcześniejszej emerytury wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przez co najmniej 30 miesięcy.

/decyzja – k. 131-132 plik II akt ZUS/

Z dniem 29 czerwca 2012 roku wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie wynagrodzeń za lata 1971-1973 w oparciu o Układ Zbiorowy Pracy (...) Wewnętrzny z Głównej Biblioteki Pracy i Zabezpieczenia (...), w którym zamieszczona jest informacja o współczynniku utrudnienia, wynoszącym 1,2 – dotyczącego wynagrodzeń ubezpieczonego.

/wniosek – k. 137-138 plik II akt ZUS/

Decyzją z **dnia 19 lipca 2012 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 111 ust. 1 oraz art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że kserokopia załącznika nr 9 Układu Zbiorowego Pracy (...) Wewnętrzny nie jest dokumentem, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia.

/decyzja – k. 161-162 plik II akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 15 października 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z odwołania S. B. od decyzji z dnia 19 lipca 2012 roku - oddalił odwołanie. Sąd wskazał, że brak jest możliwości przeliczenia emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1971, 1972 i 1973 ustalonych w oparciu o współczynnik utrudnienia, gdyż jedynie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy, nie można określić rzeczywistych zarobków osiągniętych przez niego w spornym okresie. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2013 roku w sprawie III AUa 1787/12 Sąd oddalił apelację S. B. od wyroku z dnia 15 października 2012 roku.

/wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi – k. 37, uzasadnienie – k. 39-48, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi – k. 105 - w załączonych aktach o sygn. VIII U 2938/12/

W dniu 23 października 2012 roku wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przeliczenie świadczenia załączając angaże, w których określono wysokość stawki godzinowej.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z **dnia 10 grudnia 2012 roku**, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił S. B. prawa do zmiany wysokości emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że do wniosku z dnia 23 października 2012 roku ubezpieczony przedłożył angaże, które zawierają wysokość wynagrodzeń określonych stawką godzinową, a zatem nie pojawiły się nowe okoliczności ani dowody pozwalające na ponowne ustalenie wysokości świadczenia, które przyznano prawomocną decyzją z dnia 29 marca 2012 roku. Wobec powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że emerytura będzie wypłacana w dotychczasowej wysokości.

/decyzja - k. 163 plik II akt ZUS/

Prawomocnym **wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 roku** Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z odwołania S. B. od decyzji z dnia 10 grudnia 2012 roku, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył, należną mu emeryturę, od dnia 1 października 2012 r. z zastosowaniem **wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 99,03%**.

/wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi – k. 264 akt o sygn. VIII U 255/13/

Decyzją z dnia 2 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2016 roku przeliczył S. B. emeryturę od dnia 1 października 2012 roku tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,03 %, a podstawa wymiaru 2.253,30 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 40 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

/decyzja - k. 185-186 plik II akt ZUS/

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentacji zawartej w aktach sprawy, aktach organu rentowego, a także w oparciu o akta spraw: VIII U 172/09, VIII U 2938/12, VIII U 255/13, załączonych do przedmiotowego postępowania jako bezsporne, notoryjnie znany Sądowi, materiał dowodowy..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Wskazać należy, że na podstawie **art. 114 ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.) wysokość świadczeń emerytalno – rentowych ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na ich wysokość.

Na mocy **art. 111 ust. 1** cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, możliwe jest ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15 ustawy, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ustęp 2 tego samego przepisu stanowi, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Natomiast zgodnie z **art. 111 ust. 3** cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

W myśl **art. 15 ust. 1** powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi **art. 15 ust. 4** w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawcy ponownego przeliczenia świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja

ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych **nie jest związany** ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z **treści art. 473 k.p.c.** i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Podnieść należy, że Sąd musi, w każdej sprawie, zachować przymiot obiektywnego arbitra, nie może być rzecznikiem interesów jednej ze stron i Sąd, nie jest zobowiązany, do prowadzenia postępowania, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). **Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)** /por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662/.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, wskazuje jednoznacznie, że wszystkie zgłoszone w odwołaniu kwestie były przedmiotem postępowań sądowych jakie toczyły się przed Sądem Okręgowym w Łodzi, a co istotne, zakończyły się one wydaniem prawomocnych wyroków (uwzględnionych następnie w wydanych przez organ rentowy decyzjach). Niemniej jednak, przedstawione przez wnioskodawcę zaświadczenie z Urzędu Statystycznego z całą pewnością nie odnosi się do zarobków osiąganych przez wnioskodawcę (zawiera dane statystyczne odnoszące się do sprzedaży telewizorów) i, co za tym idzie, nie jest możliwym ustalenie innego, w założeniu wyższego, wynagrodzenia wnioskodawcy w okresach przez niego wskazanych.

Ponieważ wnioskodawca nie udowodnił okoliczności leżących u podstaw odwołania, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc, Sąd Okręgowy odwołanie oddalił i orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

S.B.